

Серпнева елегія

Микола Вінграновський

З Лівіу Даміана

Ніжне творіння, тебе я не завжди докликаю,
Наче ту пару з небачених чаш із віків,
Вдень ти малою стаєш, і стаєш уночі ти великою,
Чом собі снишся вночі ти косулею серед вовків?..

Хто тебе краде мені над миготливою хвилею,
Небо чие в твоїх чорних боїться очах?
Боязко й різко плачемо ми уві сні над сповилою,
Ми над сповилою в темних ночах по ночах.

Чом замерзаєш ти листом останнім у лісі,
Зносиш прокляття чиї у тремтінні своїм,
Чом на губах твоїх мій поцілунок потріскавсь,
Мій поцілунок безпомічний, наче зимовий посів?

Сестри — чиї? Чиї вони сестри кохані?
В білих одежах вони йдуть на зморене дно,
І одиноку краплину вогню зорять вони Із туманів.
Де нам ховатись, кохана, ми вже не знаєм давно.